

Arrest

nr. 225 918 van 9 september 2019
in de zaak RvV X/ IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VANDENBERGHE
Bloemendalestraat 147
8730 BEERNEM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, handelend in eigen naam en in haar hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X, en X, die verklaren van Angolese nationaliteit te zijn, op 3 april 2015 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 februari 2015 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en van diens beslissingen van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13)

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 juli 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat C. VANDENBERGHE verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Mevrouw K.M.P., haar minderjarige zoon en de verzoekende partijen dienen op 4 oktober 2013 een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag is gesteund op de gezondheidsproblemen van mevrouw K.M.P.

1.2. Op 24 oktober 2013 wordt de verblijfsaanvraag van 4 oktober 2013 ontvankelijk verklaard en wordt instructie gegeven aan de bevoegde burgemeester om de verschillende aanvragers in het bezit te stellen van een attest van immatriculatie in afwachting van een beslissing ten gronde.

1.3. Op 4 maart 2014 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris, in hoofde van de verschillende aanvragers, de beslissing waarbij de verblijfsaanvraag van 4 oktober 2013 ongegrond wordt verklaard.

1.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gaat op 29 januari 2015 over tot de nietigverklaring van de ongegrondheidsbeslissing van 4 maart 2014 (arrest nr. 137 561).

1.5. Op 13 februari 2015 verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de verblijfsaanvraag van 4 oktober 2013 in hoofde van mevrouw K.M.P. en haar minderjarig kind ongegrond. Er wordt voor mevrouw K.M.P. eveneens beslist tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.6. In een afzonderlijke beslissing genomen op 13 februari 2015 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ook in hoofde van de verzoekende partijen om de verblijfsaanvraag van 4 oktober 2013 ongegrond te verklaren. Er wordt evenzeer beslist tot de afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen worden de verzoekende partijen op 10 maart 2015 ter kennis gebracht.

De beslissing tot het ongegrond verklaren van de verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 04.10.2013 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

[M.P.,E.] [R.R.:...]

geboren te [...] op [...]

[M.P.,P.] [R.R.:...]

geboren te [...] op [...]

[M.P.,E.]

geboren te [...] op [...]

Nationaliteit: Angola

Adres [...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 24.10.2013, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en) :

Het aangehaalde medisch probleem voor [M.P.,K.] kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Voor [M.P.,K.] en [M.P.,R.] werd eveneens op 13.02.2015 een beslissing genomen.

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft. Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

De bevelen om het grondgebied te verlaten zijn gemotiveerd als volgt:

“De mevrouw,
Naam + voornaam: [...]
geboortedatum: [...]
geboorteplaats: [...]
nationaliteit: Angola

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 7 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van een geldig paspoort.”

Dit zijn de tweede en derde bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad merkt ambtshalve op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingen-wet, de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij voormeld artikel 39/56 werd ingevoerd (Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037). Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden handeling moet de verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren. Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

Wanneer er twijfel rijst omtrent het belang van de verzoekende partijen, komt het hen toe aan de Raad alle nuttige gegevens ter beoordeling voor te leggen die kunnen aantonen dat zij in de concrete omstandigheden van de zaak een belang bij de nietigverklaring hebben of behouden (RvS 7 januari 2015, nr. 229.752).

Uit de stukken van het dossier blijkt dat de in hoofde van mevrouw K.M.P. genomen ongegrondheidsbeslissing in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 13 februari 2015 haar bij

aangetekende brief van de stad Antwerpen van 22 mei 2019 werd betekend op het adres waarop zij is ingeschreven in Antwerpen. De databank van bpost leert dat deze aangetekende zending op 27 mei 2019 werd geleverd.

Ter terechtzitting hebben de verzoekende partijen kennis kunnen nemen van de kennisgevingsstukken. Zij betwisten het gegeven niet dat hun meerderjarige dochter respectievelijk zus intussen kennis heeft gekregen van de in haren hoofde genomen ongegrondheidsbeslissing.

Er blijkt niet dat mevrouw K.M.P. bij de Raad in beroep is gegaan tegen de beslissing van 13 februari 2015 waarbij haar verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard. De hiervoor geldende beroepstermijn is intussen ruim verstreken. Ook dit gegeven betwisten de verzoekende partijen ter terechtzitting niet.

De vaststelling dringt zich dan ook op dat de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, die volledig was gesteund op de gezondheidsproblemen van mevrouw K.M.P., in hoofde van dit familielid intussen definitief als ongegrond is afgewezen. In deze omstandigheden blijkt niet dat de verzoekende partijen zelf, die in de aanvraag niet aangaven zelf gezondheidsproblemen te hebben, actueel nog een voldoende belang hebben bij het aanvechten van de in hunnen hoofde genomen ongegrondheidsbeslissing die volledig is gesteund op de – intussen definitieve – ongegrondheidsbeslissing zoals deze werd genomen voor mevrouw K.M.P.

De verzoekende partijen brengen ter terechtzitting, hierop gewezen, ook geen argumenten naar voor die er alsnog op kunnen wijzen dat zij actueel nog een voldoende belang hebben bij het beroep in zoverre gericht tegen de bestreden ongegrondheidsbeslissing. Zij tonen niet aan dat de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing hen nog een nuttig voordeel kan opleveren.

Het beroep tot nietigverklaring is dan ook, nu de verzoekende partijen niet langer doen blijken van het rechtens vereiste belang, onontvankelijk in zoverre het is gericht tegen de eerste bestreden beslissing.

3. Onderzoek van het beroep gericht tegen de tweede en derde bestreden beslissing, de bevelen om het grondgebied te verlaten

3.1. De verzoekende partijen voeren in een enig middel de schending aan van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het rechtzekerheidsbeginsel en van het gelijkheidsbeginsel.

Zij stellen als volgt:

“Het is op zijn minst opvallend te noemen dat alleen verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten mochten ontvangen.

Dienen zij [M.P.E.], een minderjarig kind achter te laten?!

Wat zal er met het 8-jarig zoontje gebeuren indien zijn moeder in de psychiatrie zit en zijn grootmoeder en tante teruggestuurd worden naar Angola?!

Dat bovendien geen rekening werd gehouden met het feit dat het kind volgens beschikking van de jeugdrechtsbank van Antwerpen dd. 10.02.2015 werd toevertrouwd aan [M.P.E.]! (zie bijlage)

Art 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende: “Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”

Deze bepaling is een indirecte verwijzing naar het Internationale Verdrag voor de Rechten van het Kind. Hier wordt met het welzijn van het kind gespeeld en haar belangen en zelfs haar bestaan gewoon genegeerd!

Bovendien sprak het Europees Hof zich reeds uit in een vergelijkbare zaak, nl: Case of Nunez v. Norway (Application no. 55597/09) - 28 June 2011

In dit arrest wordt het volgende vermeld:

§1. It is to be noted that from their birth in 2002 and 2003, respectively, until the City Court’s judgment of 24 May 2007 in the custody case, the children had been living permanently with the applicant, who had also assumed their daily care since her separation from their father in October 2005. (...) As observed by the Supreme Court minority, together with the father, the applicant was the most important person in the children’s lives.

§2. Also, an equally important consequence of the said judgment of 24May 2007 was that the children, who had lived all their lives in Norway, would remain in the country in order to live with their father, a settled immigrant.

§3. Moreover, in the assessment of the Supreme Court's minority, the children had experienced stress, presumably due to the risk of their mother's being expelled as well as disruption in their care situation, first by their parents' being separated, then by being moved from their mother's home to that of their father. They would have difficulty in understanding the reasons were they to be separated from their mother. Pending her expulsion and the two-year re-entry ban she would probably not return to Norway and it was uncertain whether they would be able to visit her outside Norway. The Court has taken note that, as observed by the Supreme Court's majority, Mr O. stated that, in the event that the applicant were to be expelled, he would facilitate contacts between the children and her, notably during summer and Christmas holidays. According to the Supreme Court's majority, there was no reason to assume that it would not be possible to maintain contact between the children and the applicant during the expulsion period. Nevertheless, the Court observes that, as a result of the decisions taken in the expulsion case and in the custody case, the children would in all likelihood be separated from their mother practically for two years, a very long period for children of the ages in question. There is no guarantee that at the end of this period the mother would be able to return. Whether their separation would be permanent or temporary is in the realm of speculation. In these circumstances, it could be assumed that the children were vulnerable, as held by the minority of the Supreme Court.

DVZ dient rekening te houden met het kind en faalt erin dit te doen!

Het feit dat het kind niet vermeld staat op de beslissingen, zorgt er bovendien reeds voor dat de bestreden beslissingen vernietigd dienen te worden!

Dit werd immers reeds verschillende malen bevestigd door uw Raad:

Arrest nr. 97 183 dd. 21.02.2013 stelt het volgende: "De Raad stelt evenwel vast dat noch uit de eerste bestreden beslissing noch uit het administratief dossier kan worden opgemaakt of worden vastgesteld dat in casu een evenwichtige en redelijke beoordeling werd gemaakt van alle in het geding zijnde belangen, minstens dat in het bijzonder rekening werd gehouden met de belangen van verzoeksters minderjarige dochter.

De verwerende partij blijft voorts in gebreke om dit aan te tonen in haar nota met opmerkingen, daar zij zich beperkt tot de opmerking dat dat de eerste bestreden beslissing enkel betrekking heeft op verzoekster en niet op haar minderjarig kind.

In de mate dat verwerende partij aldus van mening is dat er geen terdege rekening moest worden gehouden met het hoger belang van de minderjarige dochter, en in de mate dat noch uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij de vereiste beoordeling heeft gemaakt van alle in het geding zijnde belangen, is een schending van artikel 12bis, § 7 van de Vreemdelingenwet aangetoond.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing."

Ook arrest nr. 136 751 van 21.01.2015 stelde onlangs nog het volgende:

"Noch uit de motieven van de eerste en tweede bestreden beslissing noch uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde bij het nemen van deze bestreden beslissingen rekening heeft gehouden met het hoger belang van verzoekers' kinderen. Ze worden zelfs niet op de bestreden beslissingen vermeld.(...) Waar in aanloop naar, dan wel het nemen van de bestreden beslissingen geen blijk wordt gegeven van een onderzoek naar of afweging van de omstandigheden zoals uiteengezet in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, in casu het hoger belang van de kinderen van verzoekers, kan de Raad alleen maar vaststellen dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissingen niet is tegemoet gekomen aan de beoordeling die haar toekwam in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet."

Het mag duidelijk zijn dat ook hier verwerende partij op geen enkele manier rekening heeft gehouden met alle elementen in het dossier en een beslissing heeft genomen zonder enig onderzoek.

Dat dit dan ook onaanvaardbaar is en dat het bevel vernietigd dient te worden!

Dat uiteraard het bevel om het grondgebied te verlaten bovendien een gevolg is van de negatieve beslissing van de aanvraag tot regularisatie.

Dat indien de regularisatiebeslissing wordt vernietigd uiteraard het daaruitvolgende bevel dient vernietigd te worden

Dit werd recent nog bevestigd in het arrest 96 099 van 30.01.2013 van uw Raad:

'Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de drie bestreden beslissingen door dezelfde persoon en op dezelfde dag werden genomen, met name 8 augustus 2012, als ook op dezelfde dag ter kennis werden gebracht aan verzoekers, met name 16 augustus 2012, zodat de nauwe samenhang tussen de eerste bestreden beslissing enerzijds, en de tweede en derde bestreden beslissingen, anderzijds, duidelijk blijkt. Gelet op de vernietiging van de eerste bestreden beslissing waarbij de

aanvraag om machtiging tot verblijf in het kader van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard, dienen met het oog op goede rechtsbedeling, de tweede en derde bestreden beslissingen uit het rechtsverkeer te worden gehaald en eveneens te worden vernietigd.”

Dat echter nergens vermeld wordt dat dit een gevolg is van de geweigerde regularisatieaanvraag, dat dit op zich reeds een schending is van de motiveringsverplichting van DVZ.

Dat immers de weigering tot regularisatie en het bevel om het grondgebied te verlaten op een en dezelfde dag zijn gegeven.

In arresten 77 128 en 77 130 van uw Raad van 13 maart 2012 oordeelde de algemene vergadering van uw Raad dat een beslissing die bestaat uit twee componenten – enerzijds “een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht” en anderzijds een “bevel om het grondgebied te verlaten” een beslissing is die één en ondeelbaar is.

Ook arrest nr. 123 355 van 29.04.2014 van uw Raad is zeer duidelijk: “Een en ander blijkt overigens ook uit een samenleving van de beide bestreden beslissingen: de beslissingen werden genomen op dezelfde datum, de eerste bestreden beslissing werd genomen door attaché (P.F.), der tweede bestreden beslissing wordt vervolgens andermaal genomen en ondertekend door diezelfde attaché (P.F.).

Daarenboven werden beide bestreden beslissingen op precies dezelfde dag genomen nadat een antwoord op de aanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet drie een half jaar op zich liet wachten. Zij is dus genomen naar aanleiding van de eerste bestreden beslissing en wordt bijgevolg mede uit het rechtsverkeer genomen.”

Dit betekent dat bij vernietiging van de beslissing ook het bevel dient vernietigd te worden.

Dat de regularisatie of tenminste de weigering ervan dan ook duidelijk aan de basis ligt van het afleveren van het bevel terwijl dit niet in de motivering wordt vermeld.

Dat de motivering van dit bevel dan ook strijdig is met de instructies om het af te leveren en zeker niet afdoende gemotiveerd is aangezien er nergens sprake is van de motivering van de weigering tot regularisatie.

Bovendien wensen verzoekers op te merken dat de situatie in het land van herkomst nooit eerder onderzocht werd. Dat het dan ook onzorgvuldig is van DVZ om een bevel af te leveren zonder de situatie in het land van herkomst te onderzoeken.”

3.2.1. In navolging van het gestelde door de verwerende partij in de nota met opmerkingen moet worden aangenomen dat het minderjarig kind E. de verblijfsstatus volgt van zijn moeder, waardoor het samen met zijn moeder het grondgebied dient te verlaten. Dit kind bevindt zich, net zoals de verzoekende partijen, in illegaal verblijf. Dit alles vindt ook duidelijk bevestiging in de stukken van het administratief dossier, waarin in een voorbereidend document dat dateert van dezelfde datum als de bestreden beslissingen kan worden gelezen dat de “[verwijderings]beslissing geldt voor de ganse familie zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is” en dat “[e]en verwijdering [...] het hoger belang van de minderjarige kinderen niet [schaadt]” nu “[h]et [...] immers in het belang van de kinderen [is] dat de familiale cel niet verbroken wordt en dat zij samen met hun vader en/of moeder, met wie zij een gezin vormen, gevolg geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten”. Hierbij werd nog opgemerkt als volgt: “Betrokkenen dragen geen bewijzen aan [dat] hun minderjarige kinderen schoollopen in een lagere of middelbare school die gesubsidieerd wordt door de Staat.” Er blijkt niet dat het kind E., nu het nog minderjarig is, afzonderlijk een bevel om het grondgebied te verlaten diende te worden gegeven. De eerste verzoekende partij gaat er ten onrechte vanuit als zou het door haar bestreden bevel haar verplichten haar minderjarig kind E. in België achter te laten. In tegenstelling tot hetgeen men doet uitschijnen in het verzoekschrift, moet bovendien op basis van de gevoegde stukken van de jeugdrechtbank worden aangenomen dat E. het kind is van de eerste verzoekende partij, en niet van K.M.P., en dus ook niet is “toevertrouwd” aan de eerste verzoekende partij. Met dit laatste diende dus geenszins specifiek rekening te worden gehouden. In deze omstandigheden overtuigen de verzoekende partijen geenszins dat de belangen van dit kind zijn miskend. Zij tonen niet aan dat het hoger belang van dit kind in het gedrang dreigt te komen of niet of onvoldoende in rekening is gebracht. In de geschetste omstandigheden, waarin het evident is dat het kind E. gelet op zijn leeftijd de situatie van zijn moeder volgt, blijkt niet dat het enkele gegeven dat het kind E. niet staat vermeld op het aan zijn moeder gegeven bevel om het grondgebied te verlaten volstaat om te leiden tot de nietigverklaring van deze beslissing.

Een verwijzing naar het arrest Nunez van het EHRM is in casu niet dienstig, nu de omstandigheden geenszins gelijkaardig zijn. In casu ligt niet de situatie voor waarin minderjarige kinderen dreigen te worden gescheiden van de ouder die steeds heeft ingestaan voor hun dagdagelijkse zorgen.

Met betrekking tot de door de verzoekende partijen aangevoerde rechtspraak van de Raad kan het volstaan op te merken dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben en dat de verzoekende partijen niet aantonen dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot het door hen geciteerde arrest identiek zijn aan deze in voorliggende zaak.

3.2.2. De verzoekende partijen geven verder aan dat de tweede en derde bestreden beslissing het lot dienen te volgen van de eerste bestreden beslissing. Zoals hierboven werd vastgesteld, is het beroep echter onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen de eerste bestreden beslissing.

3.2.3. De verzoekende partijen betogen vervolgens, wat de bevelen om het grondgebied te verlaten betreft, dat deze beslissingen zijn genomen met miskenning van de motiveringsplicht, omdat hierin niet wordt vermeld dat deze een gevolg zijn van de eerste bestreden beslissing. Zij geven aan dat de motiveringen van de bevelen strijdig zijn met de instructies om ze af te leveren en zeker niet afdoende zijn omdat er nergens sprake is van de motivering van de eerste bestreden beslissing. De Raad stelt evenwel vast dat de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten duiden op welke juridische grond deze beslissingen zijn genomen, met name artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Eveneens wordt in feite geduid dat de verzoekende partijen in het Rijk verblijven zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten, met name nu zij niet in het bezit zijn van een geldig paspoort. Deze voorziene motiveringen in rechte en in feite zijn pertinent en draagkrachtig en laten de verzoekende partijen toe om hun rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden. De verzoekende partijen maken verder geenszins aannemelijk dat deze motiveringen niet zouden steunen op juiste feitelijke gegevens of kennelijk onredelijk of onwettig zou zijn. Zij duiden verder ook niet waarom of op welke grond in de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten de motivering van de eerste bestreden beslissing zou dienen te worden hernomen of waarom naar deze beslissing dient te worden verwezen. Het gegeven dat de verwerende partij pas overgaat tot de afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten na de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet te hebben onderzocht en behandeld, betekent nog niet dat de bevelen loutere uitvoerings- of gevolgbeslissingen zijn en niet op eigen juridische en feitelijke gronden kunnen berusten. De verzoekende partijen maken ook niet concreet aannemelijk dat de bestreden bevelen strijdig zouden zijn met de instructies om ze af te leveren. Daarenboven blijkt ook niet dat de verzoekende partijen het vereiste belang kunnen doen gelden bij hun zeer formalistische betoog, nu zij geenszins aannemelijk maken dat een eventuele vernietiging van de bestreden bevelen aanleiding kan geven tot een wezenlijk andere beslissing in dit verband, te meer gelet op de vaststelling dat het beroep onontvankelijk is in zoverre gericht tegen de eerste bestreden beslissing. Hun enige kritiek is immers dat niet wordt verwezen naar de eerste bestreden beslissing of de motivering hiervan niet wordt hernomen, terwijl zij terzelfdertijd kennis hebben kunnen nemen van deze beslissing en haar motieven. Een schending van de motiveringsplicht kan niet worden vastgesteld.

3.2.4. De verzoekende partijen betogen nog dat het onzorgvuldig is om hen bevel te geven om het grondgebied te verlaten zonder de situatie in hun land van herkomst te onderzoeken. Op geen enkele wijze geven de verzoekende partijen evenwel aan dat zij omwille van de situatie in hun land van herkomst niet kunnen terugkeren, zodat zij niet aannemelijk maken dat een dergelijk onderzoek noodzakelijk was.

3.2.5. Een schending van de motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel of van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.2.6. In zoverre de verzoekende partijen nog wijzen op een schending van het gelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel, kan het volstaan vast te stellen dat elke toelichting ontbreekt over de wijze waarop de verwerende partij door de afgifte van de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten deze beginselen zou hebben miskend. Deze onderdelen van het middel zijn, bij gebrek aan de vereiste precisie, onontvankelijk.

3.2.7. Het middel is, in de mate dat het onvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk in zoverre het is gericht tegen de eerste bestreden beslissing. De verzoekende partijen hebben verder geen gegronnd middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de tweede en derde bestreden beslissing. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor

de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

De verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen september tweeduizend negentien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS